

opusdei.org

Molitva za obitelji vjernika Opusa Dei

Od 1951., u nedjelju nakon Božića, u Opusu Dei upućuje se posebna molba Svetoj obitelji iz Nazareta za obitelji vjernika Prelature. Evo priče o nastanku ove molitve.

27.12.2025.

Od 1951., svake godine na svetkovinu Svete obitelji, u svim središtima Opusa Dei diljem svijeta posebna se molitva upućuje Bogu tražeći od njega da blagoslovi obitelji vjernika Djela:

„O Isuse, naš najdraži Otkupitelju, došao si osvijetliti svijet svojim primjerom i naukom, i odlučio si provesti veći dio svog života podložan Mariji i Josipu u skromnoj kući u Nazaretu, posvećujući obitelj u koju se svi kršćanski domovi trebaju ugledati. Milostivo prihvati posvetu obitelji svoje djece u Opusu Dei koju ti sada činimo. Uzmi ih pod svoju zaštitu i skrb, i oblikuj ih prema božanskom uzoru svoje Svete Obitelji...“

„Daj im, Gospodine, da svakoga dana bolje upoznaju duh našega Opusa Dei, u koji si nas pozvao za svoju službu i naše posvećenje. Usadi u njihova srca veliku ljubav prema našem radu i neka u njima stalno raste cijenjenje ljepote našeg poziva, tako da mogu osjetiti sveti ponos što si se udostojao izabrati nas, i da mogu naučiti zahvaljivati za čast koju si im darovao.

Blagoslovi osobito njihovu suradnju u našem apostolskom radu i učini da uvijek budu dionici radosti i mira koje nam daruješ kao nagradu za naše predanje.“

Priča o tome kako je započela ova posveta Svetoj obitelji nalazi se u životopisu Andresa Vasqueza de Prade o svetom Josemariji, utemeljitelju Opusa Dei, svezak III, str. 136-141, koji djelomično prenosimo u nastavku:

Izreka "Bog piše ravno s krivim crtama" bila je izreka koju je sveti Josemaria urezao u svoje srce, kao rezultat bolnih osobnih iskustava. Izražava činjenicu da se Božji način razmišljanja ponekad jako razlikuje od našeg. Još jedna iskrena fraza puna ljubavi koju je često koristio i kojoj je poučavao svoju djecu bila je: "devedeset posto svog poziva dugujemo svojim roditeljima." Milosrđe koje se prakticira na

ispravan način također nas vodi da volimo i obdržavamo četvrtu zapovijed, „Poštuj oca i majku”, koju je sveti Josemaria nazvao „najslađom od svih zapovijedi.”[1]

Sada je prošlo samo nekoliko tjedana od davanja konačnog odobrenja Opusa Dei, kada su izbili ponovni napadi koji su zagorčali čak i ovu „najslađu zapovijed.” [2]

Taktika je bila ista kao i ona koja se već koristila u Španjolskoj. Unatoč definitivnom odobrenju Svete Stolice, klevetnici su se vratili na posao, sijući pomutnju i tjeskobu među obiteljima članova Opusa Dei u Italiji.

Monsinjur Escriva dao je sve od sebe kako bi održao bliske, srdačne odnose s obiteljima studenata koji su posjećivali Pensionato. Želio je da se njihovi roditelji osjećaju dijelom obitelji Opusa Dei. Iako je bio zauzet, prenosio je vijesti o njihovoj djeci i

tražio njihovu suradnju i molitve, nadajući se da će doživjeti Djelo kao svoje - kao što je zapravo i bilo.

Njegova toplina u odnosima s obiteljima njegove djece dolazi do izražaja u njegovim pismima. Na primjer, pismo majci Marija Lantinija, napisano godinu dana nakon što je Mario zatražio da bude primljen u Djelo:

„Draga moja gospođo Lantini,

Primio sam vaše ljubazno pismo i iskreno vam zahvaljujem za ono što ste mi rekli, posebno o vašim molitvama, koje su bez sumnje najbolji dar koji ste vi i vaš suprug mogli dati Opusu Dei i njegovim članovima.

Zaista sam sretan zbog zvanja vašeg sina Maria i zahvaljujem Bogu na njemu – on uvijek radi s radošću i entuzijazmom onoga koji služi Gospodinu. Kad vidim vašeg sina, ne

mogu a da ne pomislim na dobrotu njegovih roditelja. Svoje zvanje dijelom duguje vama.

Molimo vas da se nastavite moliti Gospodinu za Opus Dei.

Pozdrav i blagoslov,

Josemaria Escriva de B.”[3]

Kako su počela apostolska putovanja iz Pensionata u razne gradove Italije, tako se i broj ljudi koji su se pridružili Djelu povećao. U travnju 1949. južnoamerički student Juan Larrea zatražio je prijem. Njegova obitelj nije bila zadovoljna.[4] Možda nisu znali što je zapravo Opus Dei, ili se ta odluka možda uplela u obiteljske planove i snove. Juan sam objašnjava što se dogodilo:

„Moj otac je bio veleposlanik Ekvadora pri Svetoj Stolici. Rekao mi je da će o tome razgovarati s monsinjorom Montinijem,

[vatikanskim] državnim podtajnikom. Razgovarao sam s monsinjorom Montinijem, ispričavši mu svoju priču, i nakon dugog i vrlo prijateljskog razgovora, monsinjor Montini je rekao, 'Imat ću poruku za vašeg oca koja će ga umiriti.'

Nekoliko dana kasnije primio je mog oca i rekao mu da je razgovarao s papom Pijom XII., koji je rekao: 'Recite veleposlaniku da njegov sin ne može biti na boljem mjestu od Opusa Dei.'

Dvadeset godina kasnije, kad sam bio biskup, posjetio sam monsinjora Montinija, sada papu Pavla VI., i on me ljubazno podsjetio na tu audijenciju." [5]

Bolna epizoda

Stvari su bile drugačije s roditeljima koji su se usprotivili odluci svoje djece nakon što su neki ljudi njihovo početno nezadovoljstvo pretočili u puni antagonizam. Osnivač se nadao

da će odluka o suglasnosti (Primum Inter) tome stati na kraj, no to se nije dogodilo.

Također u travnju 1949. Umberto Farri, dvadesetjednogodišnji mladić koji je često bio u Villi Tevere, zatražio je prijem u Djelo. U Milano odlazi 1950. na zahtjev utemeljitelja, a u Rim se vraća u studenome sljedeće godine. U međuvremenu, njegov otac, Francesco, stupio je u kontakt s roditeljima drugih studenata koji su tražili prijem u Opus Dei. Sve se odvijalo takvom brzinom da se u nekim domovima činilo da je šteta nanesena prijašnjim dobrim odnosima između roditelja i djece nepopravljiva. Postupajući prema savjetu i uputama svećenika, oca A. Martinija, g. Francesco Farri uputio je službenu prosvjednu peticiju od 25. travnja 1951. papi Piju XII. Ukupno su potpisali očevi pet članova.[6]

Prosvjed je uzeo oblik otvorenog osuđivanja apostolata Opusa Dei i izvršio je pritisak na Papu, koji je upravo dao definitivno odobrenje Opusu Dei, tražeći od njega da osjeti težinu svog suverenog autoriteta.

Nema riječi krivnje

Kao što je učinio i u sličnim okolnostima 1941. godine, kada je monsinjor Escriva saznao za ovu situaciju, zamolio je svoju djecu da je podnesu u tišini, da mole i da nastave sa smiješkom i radom.[7] Jesu. Stoga, kako objašnjava Mario Lantini, njegova iskustva nisu izašla na vidjelo sve dok trideset godina kasnije nije svjedočio pred sudom za proces beatifikacije utemeljitelja. Čak i tada, rekao je, oklijevao je ulaziti u ono što se dogodilo „jer nam je monsinjor Escriva uvijek izričito zabranjivao da o tome govorimo, kako ne bismo iznevjerili milosrđe, čak i kada razgovaramo među

sobom; kao što stoji u točki Puta (br. 443), 'Ako ne možeš hvaliti, šuti.'
Nitko u Opusu Dei nije znao što se dogodilo osim onih koji su u sve bili uključeni, utemeljitelja i Don Alvara, u to vrijeme Savjetnika za talijansku regiju.”[8] Don Alvaro je potvrdio da „čak ni u najtežim trenucima” nikada nije čuo utemeljitelja da izgovori „ijednu jedinu riječ optuživanja protiv onih koji su ga klevetali.”[9]

Reakcija svetog Josemarije bila je uteći se Bogu s potpunim povjerenjem. Mali list papira nosi ovu njegovu rukom pisanu bilješku: „Stavite pod pokroviteljstvo Svete Obitelji Isusa, Marije i Josipa obitelji naših članova, tako da će doći sudjelovati u Djelu gaudium cum pace [u radosti s mirom] i zadobiti od Gospodina naklonost prema Opusu Dei.”[10]

Sažimajući ovu epizodu u pismu svojoj djeci, monsinjor Escriva je napisao:

„Sada bih vam želio ispričati detalje o posveti Djela i obitelji njegovih članova Svetoj Obitelji 14. svibnja ove godine. Učinjeno je to u oratoriju (koji će se zbog toga ubuduće zvati oratorij Svete Obitelji), koji još nema zidova, među čavlima i komadima drva od oplata koja je nosila cement za grede i strop. Ali neke točne bilješke, zapisane u to vrijeme, sačuvane su, pa o tome neću ovdje više ulaziti. Samo ću vam reći da sam se mogao okrenuti prema nebu samo kad sam bio suočen s đavolskim planovima (koje je Bog dopustio!) određenih beskrupuloznih pojedinaca koji su natjerali očeve obitelji da potpišu dokument pun neistina, i pobrinuli se da završi u rukama Svetog Oca. Isus, Marija i Josip pobrinuli su se da olujni oblaci

prođu bez potopa; sve je raščišćeno.”[11]

Pomoć Svete obitelji brzo je stigla. Jedan od potpisnika peticije odustao je od peticije isti tjedan kada je otišla Papi, [12] a ostali su ubrzo shvatili koliko je besmislena njihova tvrdnja o "uznemirujućoj situaciji". Od tada nisu više pokušavali zadržati svoju djecu i mir se vratio u njihove domove. Pritužbe Svetom Ocu su nestale zbog nedostatka dokaza koji bi ih poduprli. Na veliku radost monsinjora Escriva, naklonost obitelji njegove djece prema Opusu Dei je rasla.[13]

[1] „Učio je svoju djecu,” kaže biskup del Portillo, „da 'devedeset posto svog poziva dugujemo svojim roditeljima. Oni su, najčešće, bili ti koji su u naše živote posadili sjeme vjere i

pobožnosti; i uvijek smo im dužni jer su nas donijeli na svijet, odgojili i obrazovali i dali nam našu formaciju kao ljudska bića” (Alvaro del Portillo, Sum. 1340). Vidi Alejandro Cantero, Sum. 6670; Teresa Acerbis, Sum-5005; i Fernando Valenciano, Sum. 7146.

[2] Ovo je bilo jedno od onih turbulentnih vremena koja su obuhvatila godine triju posvećenja Opusa Dei (1951.-1952.). Godine 1971. bila je još jedna posveta, Duhu Svetome; ali je napravljeno iz drugog razloga i pod drugim okolnostima.

[3] AGP, RHF, EF90705-1.

[4] Juan Larrea rođen je u Buenos Airesu 9. kolovoza 1927. Pridružio se Opusu Dei kao numerarij u travnju 1949. i radio je kao odvjetnik prije nego što je zaređen za svećenika 5. kolovoza 1962. Dana 15. lipnja 1969. posvećen je za biskupa, a služio je kao pomoćni biskup Quita u

Ekvadoru, zatim kao biskup Ibarre. 26. ožujka 1988. imenovan je nadbiskupom koadjutorom Guayaquila u Ekvadoru; a 7. prosinca 1989. nadbiskupom.

[5] Juan Larrea, Sum. 6026.

[6] Svjedočenje koje je u Rimu kao dio procesa beatifikacije dao Umberto Farri, svjedok br. 3, koji obuhvaća sjednice 2-39 (listopad 1981. do svibanj 1982.), ne govori o ovoj stvari, budući da on o tome tada nije znao ništa. No, u obiteljskom privatnom arhivu, koji je naslijedio 1985. godine, postoje dokumenti koji o tome govore. Među njima je fotokopija denunciranja poslanog papi, zajedno sa svim doradenim i uređenim nacrtima. Tu su i rukom pisani ispravci oca Martinija, što je jasno iz usporedbe rukopisa u ovim bilješkama s izvornicima trinaest njegovih pisama gospodinu Farriju. Pisma su potpisana, a neka su i na

memorandumima s adresama raznih akademskih centara. Pogledajte datoteku "Farri", mapu "Umberto."

[7] Vidi Francesco Angelicchio, Sum. 3499.

[8] Mario Lantini, Sum. 3572.

[9] Alvaro del Portillo, PR, str. 571. Utemeljiteljev stav ilustriran je anegdotom koju je ispričao Juan Udaondo (u Sum. 5034). „Tijekom dana sam saznao da se svećenik, otac Bellincampi, koji je bio župni vikar župe sv. Roberta Bellarmina u Rimu i tamošnji vođa izviđača, osjećao povrijeđenim jer su neki izviđači često posjećivali kuću u Ulici Bruno Buozzi, a trojica njih - Umberto Farri, Giorgio de Filippi i Salvatore Longo - zatražili su prijem u Opus Dei. Bio je toliko nesretan da se nije suzdržavao od lažnih i klevetničkih izjava o Djelu i 'skupini Španjolaca' kako ih je nazvao. Jednog dana, kad sam bio nasamo s Ocem, izbacio sam prilično

zajedljiv komentar o Ocu Bellincampiju. Otac me prekinuo. Čvrsto me opomenuo što nisam živio u duhu kojem nas je uvijek učio – a to je šutnja, opraštanje, ispravljanje i molitva – i savjetovao mi je da se molim za oca Bellincampija i prikažem mrtvljenje za njega.”

[10] AGP, P01 1966 (1), str. 27.

[11] Pismo 24. prosinca 1951., br. 260.

[12] Dana 27. travnja 1951., gospodin je napisao gospodinu Farriju: „Bio bih vam zahvalan ako biste me isključili iz svake upletenosti i prihvatili moje povlačenje iz suradnje uključene u potpisivanje teksta koji se odnosi na naše sinove i Opus Dei.” Vidi datoteku “Farri,” mapu “Umberto”; i AGP, RHF, D-15002.

[13] Ibid.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/molitva-za-obitelji-
vjernika-opusa-dei/](https://opusdei.org/hr-hr/article/molitva-za-obitelji-vjernika-opusa-dei/) (7.04.2026.)